

Haecceitism and Essentialism: Identity and Distinction

Meysam Ghaeidvand¹ | Mohammad Sadegh Zahedi²

¹ Corresponding Author, PhD Candidate of Philosophy, Imam Khomeini International University of Qazvin, Iran. Email: ghaeidvand.meysam@gmail.com

² Associate Professor of Philosophy and Wisdom Department, Imam Khomeini International University of Qazvin, Iran. Email: mszahedi@gmail.com

Article Info

Article type:

Research Article

Article history:

Received 14 May 2022

Received in revised form 11 June 2022

Accepted 19 June 2022

Published online 13 August 2023

Keywords:

essentialism, individual essence, haecceitism, haecceity

ABSTRACT

Essentialism and Haecceitism are theories to explain the issue of individuality in objects. Some philosophers consider these two schools of philosophy to be one, and others oppose this idea. In this regard, it seems that essentialism and Haecceitism can not be considered as one, because Essentialism in its strongest forms, such as Origen essentialism, seeks to solve the problem of individuality in objects through individual essence, and Haecceitism seeks to explain this problem through the Haecceity. Both views provide explanations to justify their claim, and challenge the other point of view and perspective. In this article, by explaining and criticizing the views of the followers of essentialism and Haecceitism, it has reached the general evaluation that it seems that Haecceitism has been more successful in proving its approach or in criticizing the Haecceitism by presenting more and stronger arguments and in justifying individuality for possible objects. It is more acceptable.

Cite this article: Ghaeidvand, M. & Zahedi, M. S. (2023). Haecceitism and Essentialism: Identity and Distinction. *Journal of Philosophical Investigations*, 17(43), 650-671. <https://doi.org/10.22034/JPIUT.2022.51581.3208>

© The Author(s).

<https://doi.org/10.22034/JPIUT.2022.51581.3208>

Publisher: University of Tabriz.

Extended Abstract

The problem of individuality is a fundamental inquiry in metaphysics. The questions of which property of an object maintains its identity throughout the possible worlds and which property distinguishes two things from each other are crucial in contemporary metaphysics. Essentialism and Haecceitism are two of the most famous solutions, and the advocates of each viewpoint criticize and assess the other. Essentialism assumes that the property of individual essence provides individuality and distinction. On the other side, Haecceitism considers that the property of haecceity - the property of "being this thing" or "being identical with a certain thing" - creates the characteristic of individuality and distinction of a thing. All essentialists agree that haecceity is an essential property, but some, such as Rosencrantz, acknowledge that essential properties and haecceity are different. He believes that the properties of haecceity and individual essence have diverse epistemological and metaphysical characteristics, so these two should not be considered the same. Rosencrantz claims that although haecceity is identical to individual essence, it is not the case that all individual essences are identical to haecceity. Philosophers like Chisholm and Plantinga, who consider these two as one, need to be made aware of these two technical and precise meanings.

The disagreement between essentialism and haecceitism does not end here. Most essentialists believe that although haecceity is a necessary property for any object, this property alone is insufficient to maintain objects' identity throughout possible worlds. Haecceity must be supervenient on another property which is the property of individual essence, to be capable of saving the individuality of objects throughout the possible worlds. Hence, "being identical with something" is trivial and cannot preserve the individuality of things.

This text relies upon the origin-essentialism as a robust version of essentialism. Kripke believes that the origin of everything is the individual essence of that thing. This point of view conflicts with Chisholm's view, which claims through an argument known as Chisholm's paradox, that there is no reason to consider a property, like the ancestors of a particular person, to be the essence of that person and that the identity of a thing, without supervenience on any other property, could be preserved throughout the possible worlds. Chisholm considers a situation in which two persons, A and B, exchange all of their qualities. In such a situation, we cannot say that A transformed into B and B transformed into A. A is still A, although they have all the B's properties, and B is still B, although they have all the A's properties. On the other hand, as another opponent of Kripke, Lewis states in his argument of twins that two twins, despite all the similarities and the exact origin and parents, are distinct from each other. It proves that origin could not be the source of diversity.

Essentialism also has its advocates. Forbes argues about the insufficiency of bare identity to preserve the individuality of a thing throughout the possible worlds. He calls it the "argument against bare identity." In addition, he presents a logical formulation of Chisholm's argument and matches it with the example of Kripke's table and shows that Chisholm's paradox cannot defeat Kripke's view in this regard. On the other hand, Salmon rejects Chisholm's argument by relying on

the logical formulation of Chisholm's argument and rejecting the logical principle of S5 in modal logic, which is a severe challenge to his rejection because S5 is an essential and accepted principle in modal logic.

Lewis has his solution in this field. Since identity has no place in Lewis's philosophy, he substitutes it with counterpart theory. Forbes agrees with Lewis's counterpart theory about the individuality of artifacts but does not have the same view as Lewis about living or non-artifact things. Lewis's counterpart theory faces serious problems and conflicts, and Forbes' view also includes these conflicts. Moreover, Forbes cannot provide an acceptable justification for why there should be a different approach to individuality in artifacts and non-artifacts.

Mackie is an advocate of haecceitism and has provided arguments against the origin-essentialism. He believes that origin-essentialism bears a vicious circle. According to origin-essentialism, a specific quantity of a particular substance can be the origin of a different item at another time. He calls this a recycling problem.

Most essentialists believe that Chisholm's paradox relies on changes in all the constituents of a thing. To these essentialists, it is unreasonable to change all the components of an item and preserve its identity. Still, Mackie's argument doesn't need to consider the possible situation in which all the constituents of a thing change.

After all, haecceitism does not conflict with essentialism in its surface structure, but in-depth, there is a harsh confrontation with essentialism. It seems that haecceitists are in a better position to reject essentialist ideas about individual essence, but essentialists are not very successful in rejecting haecceitists' claims about individuality.

این‌باوری و ذات‌باوری؛ این‌همانی یا تمایز

میثم قائیدوند^۱ | محمدصادق زاهدی^۲

^۱ (نویسنده مسئول)، دانشجوی دکتری فلسفه، دانشگاه بین‌المللی امام خمینی قزوین، ایران. رایانامه: ghaeidvand.meysam@gmail.com

^۲ دانشیار گروه فلسفه و کلام، دانشگاه بین‌المللی امام خمینی قزوین، ایران. رایانامه: mszahedi@gmail.com

چکیده

اطلاعات مقاله

ذات‌باوری و این‌باوری نظریه‌هایی برای تبیین مسئله فردیت در اشیاء هستند. برخی فیلسوفان این دو مکتب فلسفی را یکی در نظر می‌گیرند و برخی دیگر با این ایده مخالف هستند. در این میان به نظر می‌رسد نمی‌توان ذات‌باوری و این‌باوری را یکی پنداشت چراکه ذات‌باوری در اشکال قوی خود مانند ذات‌باوری منشاء به دنبال حل مسئله فردیت در اشیاء از طریق ویژگی ذات‌فردی است و این‌باوری به دنبال تبیین این مسئله به وسیله ویژگی این‌بودگی است. هر دو دیدگاه برای تبیین ادعای خود توضیحاتی ارائه می‌کنند و نقطه نظرات و دیدگاه مقابل را با چالش‌هایی مواجه می‌کنند. در این مقاله با توضیح و نقد دیدگاه‌های پیروان ذات‌باوری و این‌باوری به این ارزیابی کلی رسیده که به نظر می‌رسد این‌باوری با ارائه استدلال‌های بیشتر و قوی‌تر چه در زمینه اثبات رویکرد خود و چه در زمینه نقد ذات‌باوری موفق‌تر عمل کرده و در توجیه فردیت برای اشیاء قابل پذیرش‌تر است.

نوع مقاله: مقاله پژوهشی

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۲/۲۴

تاریخ بازنگری: ۱۴۰۱/۰۳/۲۱

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۰۳/۲۹

تاریخ انتشار: ۱۴۰۲/۰۵/۲۲

کلیدواژه‌ها:

ذات‌باوری، ذات‌فردی، این‌باوری، این‌بودگی، فردیت، این‌همانی

استناد: قائیدوند، میثم و زاهدی، محمدصادق. (۱۴۰۲). این‌باوری و ذات‌باوری؛ این‌همانی یا تمایز، پژوهش‌های فلسفی، ۱۷(۴۳)، ۶۵۰-۶۷۳.

<https://doi.org/10.22034/JPIUT.2022.51581.3208>

ناشر: دانشگاه تبریز.

© نویسندگان.

مقدمه

ذات‌باوری و این‌باوری^۱، نگره‌هایی درباره ویژگی‌های جهت شیء هستند؛ به این معنا که هر دو مدعی هستند برخی ویژگی‌های اشیاء ذاتی آنها است. اغلب ذات‌باوران ویژگی این‌بودگی که پایه و اساس این‌باوری است را می‌پذیرند؛ یعنی می‌پذیرند که هر شیء خاص برای نمونه سقراط دارای ویژگی «این همان بودن با سقراط» است. همچون این‌باوران این ویژگی را ذاتی سقراط می‌دانند. اختلاف از جایی آغاز می‌شود که ذات‌باوران صرف این ویژگی را برای حفظ فردیت و این‌همانی در طول جهان‌های ممکن کافی نمی‌دانند و باور دارند ویژگی دیگری باید این‌همانی اشیاء را در طول جهان‌های ممکن حفظ کند، به باور آنان این ویژگی ذات فردی شیء است. در مقابل، برخی این‌باوران معتقدند تمام ویژگی‌های اشیاء اعم از ذاتی و غیرذاتی می‌تواند تغییر کند و شیء همچنان همان شیء باشد. به اعتقاد آنان این‌همانی شیء در طول جهان‌های ممکن به ذات فردی^۲ آن به نحوی که ذات‌باوران بیان می‌کنند وابسته نیست و ویژگی این‌بودگی برای حفظ فردیت و این‌همانی شیء در طول جهان‌های ممکن کافی است.

ذات‌باوری

امروزه برای ذات‌باوری تعاریف بسیاری وجود دارد؛ عنصر مشترک میان این تعاریف، این موضوع است که دست‌کم برخی اشیاء دارای ویژگی یا ویژگی‌های ذاتی هستند. به این معنا که وجود شیء بدون این ویژگی یا ویژگی‌های ذاتی ممکن نیست. به عبارت دیگر شیء مذکور بدون آن ویژگی یا ویژگی‌ها در هیچ جهان ممکن^۳ وجود ندارد. این تعریف از ذات‌باوری به روشنی معنای ضرورت‌باوری را نیز در ضمن خود دارد، به این معنا که ویژگی‌ای که در تمامی جهان‌های ممکن با شیء همراه است و شیء بدون آن ویژگی نمی‌تواند وجود داشته باشد، ویژگی ضروری است. از این‌روی اغلب ذات‌باوران، از جمله پلنتینگا^۴، ذاتی و ضروری را به یک معنا در نظر می‌گیرند^۵ (پلنتینگا، ۱۹۷۴، ۱۴).

مکی^۶ ویژگی ذاتی و عرضی را به صورت زیر تعریف می‌کند:

ویژگی ذاتی^۷: ویژگی‌های ذاتی یک فرد تمام ویژگی‌هایی است که آن فرد نمی‌تواند بدون آن ویژگی‌ها وجود داشته باشد (مکی،

^۱ Haecceity واژه‌ای لاتین که اولین بار توسط دانس اسکاتس (Duns Scotus) فیلسوف اسکاتلندی قرن سیزده و چهارده) بکار رفت. در زبان انگلیسی Haecceity به Thisness ترجمه شده واژه Haecceity از واژه لاتین a haecceitas گرفته شده که haec به معنی «این» است. لذا در متن حاضر معادل فارسی Haecceity، «این‌بودگی» و معادل فارسی Thisness، «این‌بودن» در نظر گرفته شده است. در فلسفه اسکاتس این‌بودگی بیش‌تر به عنوان تمایز یک شیء از شیء دیگر توضیح داده شده است. در متافیزیک تحلیلی معاصر، این‌باوری Haecceitism به عنوان یک مکتب فلسفی مطرح است که اساسی‌ترین وظیفه خود را توجیه این‌بودگی در اشیاء می‌داند این‌باوران معتقدند اشیاء، مثلاً سقراط، دارای ویژگی این‌بودگی، ویژگی «این همان بودن با سقراط» یا «سقراط بودن»، هستند.

^۲ Individual essence

^۳ Possible Worlds

^۴ Alvin Plantinga فیلسوف تحلیلی معاصر وی از طرفداران ذات‌باوری است.

^۵ آنچه در اینجا مدنظر پلنتینگا است ضرورت شیء‌ای است. (پلنتینگا، ۱۹۷۴، ۱۴)

^۶ Penelope Mackie فیلسوف تحلیلی معاصر، وی به نوعی از این‌باوری معتقد است.

^۷ Essential properties

(۲۰۰۷، ۷).

ویژگی عرضی^۱: ویژگی‌های عرضی یک فرد تمام ویژگی‌هایی است که آن فرد دارد، اما می‌تواند بدون آن ویژگی‌ها وجود داشته باشد (مکی، ۲۰۰۷، ۷۱).

برخی فیلسوفان، مانند تامبرلن^۲ به خوانشی حداقلی از ذات باوری معتقدند؛ «در میان ویژگی‌های یک شیء برخی ذاتی هستند، بقیه [ویژگی‌ها] عرضی هستند و برخی از ویژگی‌ها برای برخی اشیاء ذاتی هستند، اما برای برخی دیگر عرضی هستند» (تامبرلن، ۱۹۷۵، ۳۳۳).

اما ذات باوری به این تعابیر حداقلی ختم نمی‌شود و برای ذات باوری دسته‌بندی‌های مختلفی ارائه شده است. یکی از این دسته‌بندی‌ها توسط فولسدال^۳ صورت گرفته است، که بر اساس آن ذات باوری به دودسته، ذات باوری ضعیف^۴ و ذات باوری قوی^۵ تقسیم می‌شود. الف) ذات باوری ضعیف: هر شیء فارغ از این که چه نامی داشته باشد «برخی از اوصافش^۶ را به نحو ضروری دارد و دیگر [اوصاف را] به نحو ممکن خاص^۷ دارد» (فولسدال، ۱۹۸۵، ۹۸).

ب) ذات باوری قوی: «هر شیء ذات فردی‌ای^۸ دارد که مجموعه‌ای از ویژگی‌هاست که آن شیء به نحو ضروری دارد و هیچ شیء دیگری [آن ویژگی‌ها را] ندارد» (فولسدال، ۱۹۸۵، ۹۸). می‌توان گفت که تمامی ذات باوران بر سر خوانش ضعیف از ذات باوری توافق دارند و اختلاف آنها از اعتقاد به خوانش قوی از ذات باوری آغاز می‌شود. همان طور که مشهود است آنچه تفاوت این دو تعریف را پررنگ‌تر می‌کند باور به وجود ویژگی «ذات فردی» در تعریف ذات باوری قوی است.

۱. ذات فردی

اغلب ذات باوران از ذات فردی تعابیری نزدیک به هم دارند؛ مثلاً پلنتینگا معتقد است که اگر E یک ویژگی برای x باشد، آنگاه E می‌تواند یک ذات فردی باشد اگر و تنها اگر جهانی مانند W که در آن شیء x وجود دارد وجود داشته باشد که شیء x ، اولاً) E را به نحو ذاتی داشته باشد. ثرویشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
رتال جامع علوم انسانی
دوما) هیچ جهان ممکنه مانند " W نباشد که در آن شیء‌ای که با x متمایز است و دارای E است، وجود داشته باشد (پلنتینگا، ۱۹۷۴، ۷۲).

روشن است، از نظر پلنتینگا، اگر E ذات فردی کسی مانند سقراط باشد، سقراط E را به نحوی انفکاک‌ناپذیر دارد و همچنین ممکن

¹ Accidental Properties

² James Tomberlin

³ Dagfin Follesdall

⁴ Weak Notion

⁵ Strong Notion

⁶ It Is Traits

⁷ Contingently

⁸ An Individual Essence

نیست که شیء ای غیر از سقراط دارای E باشد.

تعبیر این باوران نیز درباره ذات فردی به تعبیر ذات باوران نزدیک است. به عنوان مثال مکی می‌گوید:

اشیاء نه تنها ویژگی ذاتی دارند که به وسیله همه افراد به اشتراک گذاشته نمی‌شوند بلکه «ذات فردی» نیز دارند [یعنی]: ویژگی‌های ذاتی که تنها مختص آن‌ها است. [...] ذات فردی یک شیء مثلاً A می‌تواند ویژگی، یا مجموعه‌ای از ویژگی‌ها، باشد که برای A هم ضروری و هم کافی است. به عبارت دیگر، اگر یک ویژگی (یا مجموعه‌ای از ویژگی‌ها) مثلاً Φ ذات فردی A باشد. پس Φ, A را به نحو ذاتی دارد و هیچ شیء بالفعل یا ممکن Φ را ندارد. به زبان جهان‌های ممکن Φ در تمامی جهان‌های ممکن که A وجود دارد، A را متمایز می‌کند (مکی، ۲۰۰۷، ۱۸-۱۹).

۱-۱. ذات فردی و این بودگی

اغلب ذات باوران تمایز چندانی میان ذات فردی و این بودگی قائل نیستند و برخی ذات باوران، مانند پلنتینگا ذات فردی و این بودگی را صراحتاً به معنایی مترادف با یکدیگر در نظر می‌گیرد (پلنتینگا، ۱۹۷۴، ۷۰).

اما برخی این باوران مانند روزنکراتس^۱ مدعی هستند که ذات فردی و این بودگی دقیقاً یکی نیست. از نظر او برخی ذات‌های فردی این بودگی نیستند چراکه هر موجود می‌تواند بیش از یک ذات فردی داشته باشد، در حالی که هر موجود تنها یک این بودگی دارد. به عبارتی دیگر وی باور دارد که برخی ذات‌های فردی این بودگی نیستند، اما تمام این بودگی‌ها ذات فردی هستند. بر همین اساس «ارسطو» می‌تواند ذات‌های فردی بی‌شماری داشته باشد. او می‌گوید:

ارسطو ذات‌های فردی بسیار و نامحدودی دارد که تنها یکی از آن‌ها این بودگی است (روزنکراتس، ۱۹۹۳، ۴۳).

او برای ادعای خود درباره این که برخی ذات‌های فردی این بودگی نیستند، چند استدلال ارائه می‌کند که ساختاری مشابه یکدیگر دارند. یکی از این استدلال‌ها به شرح زیر است:

روزنکراتس معتقد است ذات فردی، از ترکیب عطفی یک ویژگی ذات کلی و یک این بودگی تشکیل می‌شود (روزنکراتس، ۱۹۹۳، ۴۳). همچنین این بودگی هر فرد را، ویژگی این همان بودن با آن فرد می‌داند. به عنوان مثال این بودگی ارسطو ویژگی «این همان بودن با ارسطو» است و چون از نظر او ذات فردی، از ترکیب عطفی یک ویژگی ذات کلی و یک ویژگی فردی ساخته می‌شود، بنابراین ویژگی ذات فردی ارسطو را می‌توان از ترکیب عطفی این بودگی ارسطو به عنوان یک ویژگی فردی و ویژگی «خود این همان بودن» به عنوان یک ویژگی ذات کلی ساخت؛ روزنکراتس معتقد است این بودگی ارسطو دارای ویژگی‌های معرفت‌شناسانه متفاوتی با ذات فردی ارسطو است، به همین دلیل ارسطو این بودگی خود را به نحوی متفاوت از ذات فردی‌اش درک می‌کند. به عنوان مثال، ارسطو

^۱ Gary S Rosenkrantz فیلسوف تحلیلی معاصر وی این باور است و کتابی با همین عنوان دارد.

ویژگی «این‌همان بودن با ارسطو» را به نحو پیشین درک می‌کند و ممکن نیست در فهم آن خطا کند، اما درک ترکیب عطفی ویژگی‌های «این‌همان بودن با ارسطو» و «خود این‌همان بودن» برای ارسطو به نحوی پیشین نیست و ممکن است ارسطو در درک آن خطا کند (روزنکرانتس، ۱۹۹۳، ۴۵-۴۶).

روزنکرانتس تأکید دارد که ممکن است، ارسطو این‌بودگی خودش را به نحو پیشین درک کند بدون اینکه ویژگی ذات فردی‌اش را که از اتصال این‌بودگی‌اش و برخی ویژگی‌های ذاتی کلی خودش تشکیل شده است درک کند. به همین ترتیب وی نتیجه می‌گیرد که چون ذات فردی و این‌بودگی اوصاف و نحوه درک متفاوتی دارند، پس این دو باهم متفاوت‌اند و چون ویژگی که برای ذات فردی ارسطو در نظر گرفته شده است، این‌بودگی او را نیز در برمی‌گیرد، می‌توان نتیجه گرفت که هر این‌بودگی ذات فردی هست، اما هر ذات فردی این‌بودگی نیست. روزنکرانتس استدلال خود را این‌طور جمع‌بندی می‌کند:

در پرتو استدلال قبل، دو چیز قابل‌پذیرش است. نخست، اگر این‌بودگی‌ها وجود داشته باشند، پس برخی موجودات ذات‌های فردی متعدد دارند؛ دوم، اگر این‌بودگی وجود داشته باشد، برخی از ذات‌های فردی این‌بودگی نیستند (روزنکرانتس، ۱۹۹۳، ۵۱).

روشن است که نظر روزنکرانتس با پلنتینگا، که پیش‌تر به آن اشاره شد، درباره مساوق بودن ذات فردی و این‌بودگی، متفاوت است. روزنکرانتس خود به این تفاوت اشاره می‌کند و می‌گوید این تفاوت در اثر بی‌توجهی به معنای دقیق و فنی این‌بودگی از سوی پلنتینگا و دیگر فیلسوفان مانند چیزم^۱ است که این‌بودگی و ذات فردی را به یک معنا در نظر گرفتند (روزنکرانتس، ۱۹۹۳، ۵۱-۵۲).
درباره اختلاف نظر روزنکرانتس و پلنتینگا می‌توان گفت که اگر از این‌بودگی، معنای دقیق و فنی آن مدنظر باشد، همان‌طور که روزنکرانتس در نظر گرفته است، آن گاه حق با روزنکرانتس است و می‌توان گفت، هر ذات فردی‌ای این‌بودگی محسوب نمی‌شود، درحالی‌که هر این‌بودگی‌ای ذات فردی است اما چون این تمایز میان ذات فردی و این‌بودگی چندان چشمگیر نیست و از طرفی مورد توافق تمامی ذات‌باوران و این‌باوران نیست، می‌توان از این تفاوت چشم‌پوشی کرد؛ اما این به این معنا نیست که ذات‌باوران و این‌باوران با یکدیگر تفاوت و اختلاف‌نظری ندارند، بلکه اختلاف آنها از منظری اساسی‌تر قابل بررسی است.
اختلاف نظر اساسی میان پیروان ذات‌باوری و این‌باوری بر سر وجود ویژگی‌های ذاتی غیرپیش‌پافتاده^۲ در اشیاء است. می‌توان گفت که ذات‌باوران و این‌باوران در این مساله که این‌بودگی یک ویژگی ذاتی است اشتراک نظر دارند و نزاع بر سر آن است که آیا این ویژگی برای فردیت شی و این‌همانی آن در طول جهان‌های ممکن کفایت یا کافی نیست.

۱-۱-۱. ویژگی ذاتی پیش‌پافتاده^۳ و غیرپیش‌پافتاده

سمن^۴ در کتاب خود ویژگی ذاتی پیش‌پافتاده و غیرپیش‌پافتاده را این‌گونه توضیح می‌دهد:

^۱ Roderick Chisholm (1916-1999)

^۲ Nontrivial

^۳ Trivial

^۴ Nathan Salmon

ویژگی ذاتی پیش‌پافتاده، ویژگی ذاتی P برای شیء A ویژگی پیش‌پافتاده است اگر بتوان توسط مقدماتی که خود پیش‌پافتاده‌اند یا صرفاً به طریق تجربی حاصل می‌شوند و یا از لحاظ فلسفی بحث‌برانگیز نیستند گزاره زیر را نتیجه گرفت.

$$\emptyset(x) \text{ بیانگر ویژگی P است} \\ (\exists x) \square [\text{Exists}(x) \rightarrow \emptyset x]$$

ویژگی ذاتی غیرپیش‌پافتاده، ویژگی ذاتی P برای شیء A ویژگی پیش‌پافتاده است اگر نتوان توسط مقدماتی که خود پیش‌پافتاده‌اند یا صرفاً به طریق تجربی حاصل می‌شوند و یا از لحاظ فلسفی بحث‌برانگیز نیستند گزاره زیر را نتیجه گرفت.

$$\emptyset(x) \text{ نشانگر ویژگی P است} \\ (\exists x) \square [\text{Exists}(x) \rightarrow \emptyset x]$$

(سمن، ۲۰۰۵، ۸۳).

دو نکته مهم درباره این تمایز نخست این که کسانی که به ویژگی ذاتی غیرپیش‌پافتاده در اشیاء باور دارند، معمولاً تردیدی در وجود ویژگی ذاتی پیش‌پافتاده برای اشیاء ندارند؛ دوم، همان‌طور که سمن نیز اشاره می‌کند، تمایز فوق میان ویژگی‌های ذاتی پیش‌پافتاده و غیرپیش‌پافتاده مبهم است؛ یعنی ممکن است ویژگی واحدی در برخی مواقع پیش‌پافتاده باشد و گاهی پیش‌پافتاده نباشد. هر چند این تمایز قدری مبهم است، اما باید توجه داشت که تمایز مذکور به‌طور کلی قابل‌انکار نیست و از طرفی بسیار اهمیت دارد. همان‌طور که اشاره شد آنچه میان ذات‌باوران و این‌باوران محل اختلاف است، ویژگی‌های ذاتی غیرپیش‌پافتاده است. اگر ویژگی «این‌همان بودن با سقراط» را ویژگی ذاتی سقراط در نظر بگیریم، بی‌شک این ویژگی یک ویژگی ذاتی پیش‌پافتاده است^۱ و اگر این‌بودگی را ویژگی این‌همان بودن با یک شیء خاص بدانیم، از این نظر که اشیاء دارای این ویژگی ذاتی پیش‌پافتاده هستند، اختلافی میان ذات‌باوری و این‌باوری درباره وجود این ویژگی برای آن شیء خاص نیست؛ اما ذات‌باوران این ویژگی را برای حفظ هویت شیء در طول جهان‌های ممکن کافی نمی‌دانند و اختلاف آنها با این‌باوران از همین‌جا آغاز می‌شود؛ چراکه ذات‌باوران معتقدند برای حفظ هویت یا این‌همانی شیء در طول جهان‌های ممکن به ویژگی‌ای غیرپیش‌پافتاده‌ای نیاز است. مثلاً ذات‌باورانی مانند کریپکی^۲، که باور دارند ماده تشکیل‌دهنده هر شیء ذاتی آن شیء است، در واقع این «ماده» برای آن شیء یک ویژگی ذاتی غیرپیش‌پافتاده و ضروری است که این‌همانی شیء در طول جهان‌های ممکن به آن وابسته است یا به عبارتی وجود این ویژگی ضروری برای حفظ این‌همانی شیء در طول جهان‌های ممکن کافی و ضروری است. این مطلب به‌روشنی با این‌باوری در تضاد است؛ چراکه دست کم برخی این‌باوران معتقدند اشیاء می‌توانند تمام ویژگی‌های خود را بجز ویژگی این‌بودگی از دست بدهند و همچنان این‌همانی خود را حفظ کند و از نظر آنها به‌عنوان مثال ویژگی این‌همان بودن با سقراط برای حفظ این‌همانی او در طول جهان‌های ممکن کافی است و نیازی به ویژگی ذاتی غیرپیش‌پافتاده برای حفظ این هویت در طول جهان‌های ممکن نیست.

^۱ مکی نیز به ذاتی بودن و پیش‌پافتاده بودن این ویژگی‌ها اشاره می‌کند (مکی، ۲۰۰۷، ۲۰).

^۲ Saul Kripke

۲-۱. نظریه ذات فردی کریپکی

کریپکی معتقد است اشیاء دارای ویژگی ذاتی و ضروری هستند و از نظر او ذاتی و ضروری به یک معناست (کریپکی، ۱۹۸۰، ۴۸) و همان طور که در ادامه خواهیم دید این ویژگی ضروری ذاتی می تواند پسین باشد.^۱

کریپکی به خوانشی قوی از ذات باوری معتقد است که به ذات باوری منشأ^۲ معروف است. وی ذات باوری منشأ را در قالب یک اصل مطرح می کند.

اگر شیء ای مادی از قطعه مادی خاصی منشأ گرفته باشد، هیچ ماده دیگری نمی تواند منشأ آن باشد. [...] علاوه بر این اصل که منشأ هر شیء ذاتی آن است، اصل دیگری مطرح می شود این اصل که ماده ای هم که از آن ساخته شده ذاتی است (کریپکی، ۱۹۸۰، ۱۱۴).

کریپکی معتقد است والدین هر فرد خاص مانند ملکه بریتانیا یا نیکسون، منشأ آن فرد است و برای وی ضروری و ذاتی است. «به طور قطع، نیکسون وجود نمی داشت، اگر والدینش ازدواج نکرده بودند» (کریپکی، ۱۹۸۰، ۴۸).

از نظر کریپکی والدین همان تعریف معمولی را دارد، که هر کس از والدین دارد «والدین هستند که بافت های بدنشان منبع زیست شناختی تخمک و اسپرم است» (کریپکی، ۱۹۸۰، ۱۱۲).

کریپکی در ادامه احتمالاتی را که بر اساس آنها می شد، ملکه والدینی متفاوت از آنچه بالفعل دارد، داشته باشد را تایید می کند^۳؛ اما معتقد است این زن خاص به عنوان یک شیء مشخص، فارغ از توصیف «ملکه بریتانیا بودن» نمی تواند والدین متفاوتی از آنچه در واقع دارد داشته باشد. «آنچه تصورش سخت تر است متولد شدن او از والدینی متفاوت است. به نظر من هر چیزی که از منشأ متفاوتی بیاید این شیء نخواهد بود» (کریپکی، ۱۹۸۰، ۱۱۳).

مسأله ذات فردی، از نظر کریپکی، شامل مصنوعات^۴ نیز می شود و دامنه آن منحصر به انسان یا غیر مصنوعات نیست. از همین رو برخی از پیروان ذات باوری منشأ، مانند فوریز^۵، مثال های او را به شکلی منطقی بر پارادوکس های چیز منطبق کردند تا بتوانند از منطری دیگر از ذات باوری کریپکی در برابر پارادوکس چیزم دفاع کنند^۶. مثالی که کریپکی درباره ذات فردی مصنوعات می زند، یک «مبیز»

^۱ پیش از ورود به بحث بهتر است دو اصطلاح را در فلسفه کریپکی توضیح دهیم. الف) «ضروری پسین»: مقصود کریپکی از «ضرورت»، ضرورت تمایزیکی است و مقصود او از «پسین» توجه به جنبه معرفت شناختی آن است. (کریپکی، ۱۹۸۰، ۳۶-۳۷) تا پیش از کریپکی «ضرورت» لزماً پسین در نظر گرفته می شد. اما کریپکی با مثال های نقض خود این الزام را مردود دانست. از جمله این مثال های نقض مثال حدس گلدن باخ (کریپکی، ۱۹۸۰، ۳۷) و مثال هسپروس و فسفروس (کریپکی، ۱۹۸۰، ۱۰۲-۱۰۵) است. «ضروری پسین»، یکی از مهم ترین مفاهیم برای درک فلسفه کریپکی است. ب) تمایز جهت شیء ای و جهت گزاره ای: پیش از کریپکی کواین در مثال معروف عدد ۹ مدعی بود که ضرورت مربوط به حکم است. (کواین، ۱۹۶۱، ۱۵۱) اما کریپکی بر خلاف کواین معتقد بود که ضرورت می تواند مربوط به شیء نیز باشد.

^۲ Origen Essentialism

^۳ اصل این نقد همانطور که خود کریپکی اشاره می کند از طرف اسپریگ Timothy Sprigge مطرح است. وی معتقد است که «تناقضی در بولتن خبری ای نخواهد بود که {اعلام کند} ثابت شده است که ملکه در واقع فرزند والدین فرضی اش نیست.» (اسپریگ، ۱۹۶۲: ۲۰۲-۲۰۳)

^۴ Artefacts

^۵ Graeme Forbes فیلسوف تحلیلی ذات باور است وی در ذات باوری پیرو کریپکی است.

^۶ درباره پارادوکس چیزم و نظرات فوریز در ادامه مقاله توضیح داده شده است.

است. «[این] میز از مولکول‌ها (یا اتم‌ها) تشکیل شده است اما آیا چیزی می‌توانست خود این شیء باشد و از مولکول تشکیل نشده باشد؟ مسلماً احساسی هست که جواب این سؤال باید «نه» باشد» (کریپکی، ۱۹۸۰، ۴۷).

کریپکی به‌طور کلی معتقد است که ذات هر شیء را می‌توان به نحو پسین درک کرد (کریپکی، ۱۹۸۰، ۱۱۰) و از نظر او ذات یا به طور دقیق‌تر ذات فردی است که ملاک فردیت و این‌همانی شیء است.

لویس^۱ درباره ذات فردی کریپکی نظر خاصی دارد، که در ادامه شرح داده شده است.

۱-۲-۱. ارزیابی ذات فردی کریپکی بر اساس استدلال لویس^۲

لویس با نظر کریپکی درباره ذات فردی مخالف است. او می‌پرسد: «جهان چگونه می‌توانست باشد آنجا که سول کریپکی پسر رادولف کارناپ^۳ است؟» (لویس، ۱۹۸۶، ۱۱۴). او معتقد است منشأ و ماده اشیاء برای آنها ضروری نیست یا دست‌کم هیچ دلیلی نداریم که معتقد باشیم شیء می‌تواند تمام ویژگی‌هایش را بجز منشأش که از آن به وجود آمده از دست بدهد. لویس درباره والدین خود کریپکی سؤال می‌کند و معتقد است که به‌عنوان مثال خود شخص کریپکی می‌توانست به‌طور کلی از پدر و مادری به وجود نیامده باشد؛ به این معنا که اصل و منشأ هیچ انسانی ذاتی آن انسان نیست. «اگر من پرسم که اشیاء چطور بودند اگر سول کریپکی از هیچ اسپرم و تخمکی نیامده بود، اما توسط یک لک‌لک^۴ آورده شده بود، [...] من زمینه‌ای ایجاد می‌کنم که سؤال من بامعنی باشد و برای انجام این کار باید زمینه‌ای باشد که منشأ ذاتی نباشند.» (لویس، ۱۹۸۶، ۲۵۲)

اما مثال نقضی که لویس در این باره مطرح می‌کند، نگره کریپکی درباره ذات فردی انسان را با چالشی جدی‌تر از سؤال اسپریگ مواجه می‌کند. لویس یک جفت دوقلو را در نظر می‌گیرد و مخاطب استدلال را به این نکته متوجه می‌کند که اگر یک‌بار خود را در نقش دوقلوی اول زاده شده تصور کند و یک‌بار دیگر خود را در نقش دوقلوی دوم زاده تصور کند؛ به‌روشنی تصور متمایزی از خود در هر یک از این نقش‌ها دارد. تمایزی که لویس از آن سخن می‌گوید در حالی است که دوقلوها والدین مشترکی دارند و به عبارتی از منشأ مشترکی به وجود آمده‌اند. در نتیجه بر اساس استدلال او والدین دست‌کم در مورد دوقلوها نمی‌توانند علت تمایز افراد از یکدیگر باشند.

به نظر می‌رسد این دو [دوقلوها] کاملاً یکسان‌اند، اما باید به نحوی متمایز باشند. آنها در مقابل - شناسایی دیوید لویس از آنها متمایزند، از این رو آنها با توجه به عوامل تعیین‌کننده شناسایی متمایزند و این [تمایز] باید غیرکیفی باشد، چراکه هیچ تمایز کیفی [برحسب فرض استدلال] نباید باشد.^۵ (لویس، ۱۹۸۳، ۲۶)

¹ David Lewis

² David k. Lewis (1941-2001) فیلسوف تحلیلی معاصر؛ وی درباره این‌باوری دیدگاه خاص خود را دارد دیدگاه او به این‌باوری کم‌هزینه cheap haecceitism معروف است.

³ Rudolf Carnap

⁴ Stork

⁵ لویس در کتاب درباره جهان‌های متکثر نیز به استدلال فوق اشاره دارد. (لویس، ۱۹۸۶: ۲۳۹) همچنین وی در بخش آخر کتاب خود با عنوان «همتاها یا دوقلوی لویس؟» استدلال‌هایی مشابه استدلال فوق ارائه کرده است. (لویس، ۱۹۸۶)

به نظر می‌رسد نحوه نگرش لوییس و کریپکی به مسأله ذات فردی و این‌بودگی باهم متفاوت است. کریپکی در مثال ملکه انگلستان قصد تعیین ذات فردی ملکه را به‌عنوان ویژگی ضروری دارد و علت تمایز ملکه از دیگر افراد هدف اصلی کریپکی نیست؛ اما استدلال لوییس در درجه اول به دنبال تعیین وجه تمایز افراد از یکدیگر است. شاید به همین علت استدلال لوییس را بیش‌تر در مقابله با ضد - این‌باوری^۱ در نظر می‌گیرند تا در مقابل ذات‌باوری.

از منظری دیگر، کریپکی نحوه دست‌یابی به ذات فردی را فرایندی تجربی و پسین می‌داند؛ اما در استدلال لوییس این‌بودگی طی فرایندی پیشین و مستقل از تجربه درک می‌شود. در واقع لوییس در استدلال خود به نحوی پیشین و درونی این‌بودگی دوقلوها را درک می‌کند.

۲-۲-۱. ارزیابی ذات فردی از نظر کریپکی بر اساس پارادوکس چیزم^۲

نگره کریپکی درباره ذات فردی با نظر چیزم^۳ نیز در تضاد است و به‌طور کلی باید گفت استدلال‌های پارادوکس چیزم با ذات‌باوری در تضاد است.

چیزم باور دارد که افراد در طول جهان‌های ممکن مختلف این‌همانی خود را حفظ می‌کنند، حتی آنجا که تمام ویژگی‌های خود را اعم از ذاتی و یا غیرذاتی تغییر می‌دهند، همچنان این‌همانی آن‌ها ثابت می‌ماند و همین این‌همانی است که ملاکی برای تشخیص و تمایز افراد از یکدیگر است.

چیزم برای استدلال خود دو شخصیت از جهان بالفعل، یعنی «آدم» و «نوح» را در نظر می‌گیرد و این جهان را $W1$ می‌نامد؛ آدم و نوح در این جهان تمام ویژگی‌هایی را دارند که در واقعیت داشتند. سپس جهان دیگری را در نظر می‌گیرد و آن را $W2$ می‌نامد؛ در این جهان آدم و نوح تنها یک ویژگی خود را اندکی تغییر می‌دهند یا جابجا می‌کنند به این شکل که آدم در این جهان به جای ۹۳۰ سال ۹۳۱ سال زندگی می‌کند و نوح به جای ۹۵۰ سال ۹۴۹ سال زندگی می‌کند. سپس وی جهان $W3$ را فرض می‌گیرد که در آن آدم و نوح این جابجایی را اندکی بیش‌تر ادامه می‌دهند، یعنی آدم ۹۳۲ سال و نوح ۹۴۸ سال عمر می‌کند. این توالی جابجایی در ویژگی‌های آدم و نوح تا جایی می‌تواند ادامه یابد که سرانجام در جهان Wn آدم و نوح تمام ویژگی‌های کیفی خود را با یکدیگر عوض کنند و آدم در Wn دقیقاً تمام ویژگی‌های کیفی را دارد که نوح در $W1$ داشت و نوح نیز در Wn درست همان ویژگی‌های کیفی را دارد که آدم در $W1$ داشت. در اینجا چیزم سؤالی را مطرح می‌کند «آیا باید درباره آدم Wn بگوییم که او با نوح $W1$ این‌همان است و {آیا} باید درباره نوح Wn بگوییم که با آدم $W1$ این‌همان است؟» (چیزم، ۱۹۶۷، ۳)

پارادوکس چیزم مدعی است که «آدم» می‌تواند تمام ویژگی‌های کیفی نوح را بگیرد و در نتیجه جایگاه نوح را به لحاظ نقش کیفی وی در جهان اشغال کند. اگر آدم می‌تواند ویژگی‌های بالفعل کیفی نوح را داشته باشد پس وضعیت یا جهان ممکن که در آن «آدم»

^۱ Anti-Haecetists

^۲ به مجموعه‌ای از استدلال‌ها گفته می‌شود که در دفاع از این‌باوری ارائه شده است.

^۳ چیزم سال‌ها پیش از احياء اصطلاح این‌بودگی استدلالی که ادامه آمده را در تقابل با ذات‌باوری ارائه کرد. این استدلال امروزه یکی از مهم‌ترین استدلال‌ها بدر دفاع از این‌باوری محسوب می‌شود.

تمام ویژگی‌های کیفی نوح را دارد باید به لحاظ کیفی درست مانند وضعیت یا جهان بالفعل باشد و در نهایت به‌رغم تمام تغییرهای کیفی، ادعا بر این است که شهود و دریافت انسان تصدیق می‌کند که این «آدم» است که در جایگاه نوح واقع شده است و آدم به‌رغم همه تغییرات این‌همانی خود را حفظ کرده است. بر اساس آنچه از استدلال چیزم دریافت می‌شود و همچنین گفته‌های مستقیم وی باید چیزم را ضد - ذات‌باوری^۱ دانست.

نظر چیزم را این‌طور می‌توان جمع‌بندی کرد که وی این‌همانی را ملاک و معیاری برای حفظ هویت شخص در طول جهان‌های ممکن می‌داند. او در تقابل با ذات‌باوران معتقد است نیازی به ویژگی‌ای غیر از این‌همانی نداریم تا هویت شیء توسط آن ویژگی در طول جهان‌های ممکن حفظ شود. در نتیجه چیزم با کریپکی درباره ضروری بودن والدین برای انسان مخالف است تا جایی که چیزم معتقد است «آدم»، در استدلال او، هیچ ویژگی ذاتی غیرپیش‌پافتاده‌ای ندارد.

چه ویژگی‌هایی برای آدم ذاتی است؟ اولین مرد بودن؟ داشتن نامی که در زبان انگلیسی با اولین حرف الفبا آغاز می‌شود؟ اما چرا این ویژگی؟ اگر ما می‌توانیم به آدم با ویژگی‌های اندکی متفاوت در جهان ممکن دیگری فکر کنیم چرا نتوانیم به او به‌گونه‌ای فکر کنیم که او اجداد^۲ متفاوتی در برخی جهان‌های ممکن داشته باشد و در برخی دیگر نام دیگری داشته باشد؟ و به‌طور مشابه برای هر ویژگی دیگری که ممکن است به‌عنوان ذاتی برای آدم پیشنهاد شود. به نظر من حتی اگر آدم چنان ویژگی‌های ذاتی‌ای داشته باشد هیچ روشی در نهایت برای این که دریابیم آن‌ها چه هستند وجود ندارد (چیزم، ۱۹۶۷، ۶-۷)

این نظر چیزم که آدم یا به‌طور کلی هر انسانی می‌تواند از اجداد متفاوتی به وجود بیاید یا به عبارتی ماده و منشأ متفاوتی داشته باشد با نظر کریپکی در تضاد است. لوییس نیز پس از توضیح و شرح استدلال چیزم اشاره می‌کند که این مسأله پارادوکسی برای ضداین‌باوری است و معتقد است به همان اندازه برای ذات‌باوری کریپکی نیز مسأله آفرین است^۳ (لوییس، ۱۹۸۶، ۲۴۳-۲۴۸). فوربز^۴ استدلالی برای مقابله با این‌باوری و دفاع از ذات‌باوری دارد.

۳-۲-۱. نقد فوربز بر پارادوکس چیزم

فوربز صورت‌بندی‌ای منطقی از پارادوکس چیزم بر اساس مثال «میز» کریپکی ارائه می‌کند؛ که در آن به جای نوح و آدم، یک شیء، یعنی یک میز خاص را در نظر می‌گیرد که در طول جهان‌های ممکن ماده تشکیل‌دهنده‌اش تغییر می‌کند. وی بر اساس این صورت‌بندی از پارادوکس چیزم، به دفاع از ذات‌باوری منشأ در برابر پارادوکس‌های چیزم می‌پردازد. فرض کنید:

a یک میز مشخص است

¹ Anti-essentialism

² Ancestor

^۳ پارادوکس چیزم با مبانی فلسفه خود لوییس مانند نظریه همتهای او ناسازگار است. لوییس در کتاب خود به موضوع پارادوکس چیزم پرداخته است. در واقع پارادوکس چیزم به دلیل تکیه بر این‌همانی در طول جهان‌های ممکن با نظریه همتهای لوییس در تضاد است. (لوییس، ۱۹۸۶: ۲۴۳-۲۴۸)

^۴ Graeme Forbes فیلسوف تحلیلی ذات‌باور است وی در ذات‌باوری پیرو کریپکی است.

$h1$ مجموعه چوب‌هایی است که این میز در دنیای واقعی از آن‌ها ساخته شده است.
 hn مجموعه چوب‌هایی است، که هیچ بخشی از آن با $h1$ مشترک نیست.
 برای هر hi ، $hi+1$ مجموعه‌ای از چوب است که تقریباً و نه کاملاً با hi برابر نیست؛ یعنی $hi+1$ نسبت به hi یک تغییر کیفی کوچک کرده است. M را این طور می‌خوانیم که _____ دقیقاً از مجموع چوب‌های _____ ساخته شده است.
 حال صورت استنتاج به شکل زیر است:

$$(P1) \Diamond M(a, h1)$$

$$(P2) \Box (M(a, h1) \rightarrow \Diamond M(a, h2))$$

...

$$(Pn) \Box (M(a, hn-1) \rightarrow \Diamond M(a, hn))$$

$$(C1) \Diamond M(a, hn)$$

فوربز برای استدلال خود میزی را در نظر گرفته است که در طول جهان‌های ممکن هر بار اندکی تغییر می‌کند، مثلاً مقداری از چوب‌هایش عوض می‌شود و سرانجام در جهان hn تمام چوب‌های میز نسبت به جهان $h1$ تغییر کرده است (فوربز، ۱۹۸۴، ۱۷۱).
 از نظر فوربز استدلال چیزم در واقع به دو باور متضاد منتهی می‌شود.

اولاً) از یک سو، محمول M تسامح^۱ خاصی دارد؛ به‌عنوان مثال می‌توان یک میز مشابه از یک مجموعه چوب متفاوت ایجاد کرد. ثانیاً) از سوی دیگر یک میز مشابه نمی‌تواند از دو مجموعه چوب کاملاً مجزا و غیرهم‌پوشان ساخته شده باشد. این پارادوکس همان چیزی است که در صورت‌بندی بالا معنای آن دیده می‌شود (فوربز، ۱۹۸۴، ۱۷۱-۱۷۲).

صورت‌بندی که فوربز بر اساس منطق وجهی از پارادوکس چیزم ارائه می‌کند، در واقع بر اساس نظام منطقی $S5$ است. نظام منطقی‌ای که بیان می‌کند که اگر چیزی ممکن است، آنگاه به نحو ضروری ممکن است. شکل صوری شده این نظام به صورت $\Box(A \rightarrow \Diamond B)$ است. صورت استدلال بالا در اصل یک قیاس استثنایی^۲، یا همان وضع مقدم به شکل زیر است.

$$\Diamond A$$

$$\Box (A \rightarrow \Diamond B)$$

$$\Diamond B$$

راه‌حلی که فوربز برای پارادوکس چیزم ارائه می‌کند با تمرکز بر رد تالی قیاس بالا، یعنی اصل $S5$ است. از آنجایی که $\Box(A \rightarrow \Diamond B)$ با $\Diamond A \rightarrow \Diamond B$ معادل است، می‌توان صورت‌بندی پیشین را مجدداً به شکل زیر صورت‌بندی کرد.

$$(P1) \Diamond M(a, h1)$$

$$(P2) \Diamond M(a, h1) \rightarrow \Diamond M(a, h2)$$

...

¹ Tolerance

² Modus ponens

$$(Pn) \diamond M(a, hn-1) \rightarrow \diamond M(a, hn)$$

$$(C1) \diamond M(a, hn)$$

فوربز با این صورت‌بندی مجدد نشان می‌دهد که استدلال چیزم در اصل یک پارادوکس پشته^۱ است (فوربز، ۱۹۸۴، ۱۷۲). فوربز مدعی است که پارادوکس چیزم نیز مانند تمام پارادوکس‌های پشته ناشی از ابهام در یک محمول است. محمولی که در پارادوکس چیزم ابهام‌برانگیز است "Ma" یا «به نحو امکانی a از _____ ساخته شده» است. رابرتسون^۲ دیدگاه فوربز را از دو جنبه نقد می‌کند.

۱. هیچ راه‌حل قطعی برای انکار پارادوکس‌های پشته وجود ندارد.

۲. مشکل اصلی این رویکرد، به‌غیر از مشکل فوق، این است که این راه‌حل مستلزم ابهام در محمول «به نحو امکانی a از _____ ساخته شده» است؛ اما هر مبهم بودن در این محمول باید از یکی از دو حالت زیر ایجاد شود.

الف) یا باید ابهام از رابطه دسترس‌پذیری ناشی شود، به‌طوری که هر جهانی که a در آن ساخته شده مثلاً h10 به‌طور قطعی نه ممکن باشد و نه به‌طور قطع ممتنع باشد.

ب) یا باید ابهام از نسبت این‌همانی ناشی شود، به‌طوری که میز ممکن که a از آن مثلاً در h10 ساخته شده نه به‌طور قطع با a این‌همان باشد و نه از a متمایز باشد.

اما از نظر رابرتسون، هیچ‌یک از این دو فرض برای مبهم بودن قابل‌پذیرش نیست (رابرتسون، ۲۰۲۰، بخش ۳).

به‌طور خلاصه می‌توان گفت فوربز با تبدیل $(A \rightarrow \diamond B)$ به $A \rightarrow \diamond B$ و ممتنع دانستن امکان تغییر A به B در واقع به دنبال بی‌اعتبار کردن تالی استدلالی است که صورت‌بندی کرده است، اما این انکار از نظر بسیاری چون رابرتسون به‌راحتی قابل‌پذیرش نیست. علاوه بر این فوربز برای اجتناب از برخی مشکلات کلی تغییر اساسی در ذات‌باوری خود می‌دهد و در واقع راه خود را از کریپکی جدا می‌کند. فوربز و کریپکی هر دو معتقدند که ویژگی ذاتی و غیرپیش‌پافتاده، یعنی منشأ، این‌همانی غیرمصنوعاتی مانند انسان را در طول جهان‌های ممکن حفظ می‌کند. کریپکی معتقد است همین ویژگی‌ها این‌همانی مصنوعات را نیز در طول جهان‌های ممکن حفظ می‌کنند؛ اما فوربز از اینجا به بعد موضعی دیگر اتخاذ می‌کند. وی درباره مصنوعات موضوع این‌همانی در طول جهان‌های ممکن را کنار می‌گذارد و به نظریه همتای^۳ لوییس روی می‌آورد.

فوربز در واقع برای اجتناب از پذیرش این نکته که این‌همانی صرف می‌تواند ملاک فردیت باشد، مجبور به اتخاذ این موضع می‌شود.

^۱ Sorites Paradox به پارادوکس پشته به پارادکس کپ‌های یا خرمن نیز مشهور است. به مجموعه پارادوکس‌هایی که بر اساس یک واژه مبهم مانند فرد «طاس»، «خرمن» و ... شکل می‌گیرند گفته می‌شود. به عنوان مثال یک فرد طاس را در نظر بگیرید که یک رشته یک‌رشته موهای خود را از دست داده است و مشخص نیست دقیقاً از کدام رشته مو به بعد تبدیل به یک فرد طاس شده است.

^۲ Teresa Robertson Ishii

^۳ Counterpart Theory لوییس درباره جهان‌های ممکن معتقد است که تمامی جهان‌های ممکن مانند جهان بالفعل وجود دارند. (لوییس، ۲۰۰۱، ۸۴) از طرفی وی معتقد به رابطه این‌همانی در طول جهان‌های ممکن نیست و معتقد است اشیاء مشابه (همتا) در جهان‌های ممکن مختلف در واقع این‌همان نیستند و بایکدیگر نسبت همتا دارند. (لوییس، ۱۹۶۸: ۱۱۴-۱۱۵)

او معتقد است درباره اشیائی که می‌توانند اندکی تغییر یا تسامح^۱ در ماده تشکیل‌دهنده‌شان داشته باشند، یعنی مصنوعات، ویژگی‌های جهت شیء برای این افراد به جای این‌همانی میان جهانی باید بر اساس نظریه همتا باشد (فوربز، ۲۰۱۶، ۱۸۷-۱۸۹). نظریه همتا به‌طور کلی با آرای چیزم و دیگر این‌باوران، که به این‌همانی در طول جهان‌های ممکن معتقدند در تضاد است. لوییس دستگاه فلسفی خود را به‌گونه‌ای طراحی کرده است که به‌وسیله نظریه همتا دیگر نیازی به توجیه این‌همانی شی در طول جهان‌های ممکن ندارد. اما باید توجه داشت نظریه وی بر اساس واقع‌باوری/تحقق‌باوری او درباره جهان‌های ممکن است. همچنین باید در نظر داشت که لوییس استدلال قابل‌قبولی برای تحقق‌باوری خود ارائه نکرده است و به جای آن سعی بر توجیه نگره خود بر اساس کارکردها و مزایای آن دارد از این‌رو همواره می‌توان در قابل‌پذیرش بودن دیدگاه او با دیده شک و تردید نگاه کرد ضمن اینکه در این دیدگاه پرسش از ملاک فردیت مصنوعات همچنان گشوده باقی می‌ماند.

۴-۲-۱. راه حل سمن برای پارادوکس چیزم

سمن نیز با اشاره به صورت‌بندی فوربز از پارادوکس چیزم، راه‌حلی ارائه کرده است. تفاوت رویکرد او نسبت به فوربز این است که سمن به نظریه همتا متوسل نمی‌شود و برای تبیین نظر خود همان مفهوم این‌همانی میان جهانی که کریکی نیز به آن معتقد است را به کار می‌گیرد.

او نیز مانند فوربز معتقد است استدلال چیزم از اساس یک قیاس استثنایی است که تالی آن همان اصل S5 است. وی با انکار متعددی^۲ بودن نسبت «امکان» در واقع تالی قیاس فوق را رد می‌کند و از این طریق استدلال چیزم را معتبر نمی‌داند. سمن معتقد است ویژگی «ممکن بودن نسبت به»^۳ متعددی نیست. وی معتقد است اگر بتوان خطی مشخص میان ماده‌ای که a می‌تواند از آن منشأ بگیرد و ماده‌ای که a نمی‌تواند از آن منشأ بگیرد رسم کرد، یعنی خطی مشخص را در نظر گرفت که پس‌از آن دیگر تغییر در ماده اولیه a به میزانی باشد که دیگر نتوان گفت a همچنان می‌تواند از این ماده منشأ بگیرد. آنگاه هر کجا که آن خط باشد، می‌توان گفت پس‌از این خط a دیگر وجود ندارد. وی معتقد است، در صورت وجود چنین خط مشخصی، نفی متعددی بودن نسبت امکان کار آسانی است؛ اما در غیاب وجود چنین خطی می‌توان بازه‌ای فرضی و تقریبی به جای آن خط در نظر گرفت، که پس‌از آن بازه امکان وجود a منتفی باشد با اینکه همچنان مقداری از ماده اولیه برای تشکیل a وجود دارد، اما از این مقدار ماده اولیه نمی‌تواند منشأ بگیرد. پس نسبت دسترس‌پذیری از این بازه تقریبی به بعد میان جهان‌های ممکن وجود ندارد و در واقع دیگر نسبت تعدی برقرار نیست (سمن، ۲۰۰۵، بخش ۲۸). (سمن، ۱۹۸۶، ۸۰-۸۲).

با انکار متعددی بودن نسبت امکان در جهان‌های ممکن، تالی استدلال پارادوکس چیزم کاذب می‌شود؛ چراکه این تالی، یعنی اصل S5 بر اساس تعریفش باید هر سه نسبت انعکاس، تقارن و تعدی را داشته باشد. آنچه سمن می‌گوید را می‌توان به این صورت بیان کرد؛ در پارادوکس چیزم می‌توان نسبت دسترس‌پذیری از جهان hi به جهان $hi+1$ را پذیرفت و از جهان $hi+1$ به جهان $hi+2$ و

¹ Tolerance

² Transitive

³ Being possible relative to

به همین ترتیب تا $hi+3$... اما این به این معنا نیست که تصور دسترس‌پذیری از hi به $hi+n$ نیز قابل‌پذیرش است^۱ (سمن، ۲۰۰۵، ۲۳۸-۲۴۰)

باید توجه داشت که انکار اصل $S5$ که اصلی معتبر برای بیان ضرورت متافیزیکی است نقطه ضعفی اساسی در راه‌حل سمن است. از سوی دیگر لوییس و فوربز با راه‌حل سمن مخالف هستند، چرا که آنها نظریه هم‌تا را جایگزین این‌همانی میان‌جهانی کرده‌اند (لوییس، ۱۹۸۶، ۲۴۶)، (فوربز، ۱۹۸۴).

۳-۱. استدلال فوربز و ضد-این‌باوری

فوربز استدلالی برای مخالفت با کافی بودن، صرف این‌همانی برای حفظ هویت در طول جهان‌های ممکن دارد. استدلال او تحت عنوان اصل «مخالفت با این‌همانی صرف»^۲ به صورت زیر است:

این فرض را در نظر بگیرید که اشیاء می‌توانند دقیقاً همان‌طور که هستند باشند، جز این که برج فولادی در پاریس^۳ مقابل کاخ شایو^۴ از برج واقعی متفاوت است. به منظور فهم معنای این فرض، اجازه این تصور داده نشده است که برج از ماده‌ای متفاوت با ماده‌ای که در واقع از آن ماده ساخته شده است، ساخته شده باشد یا طرح یا طراح یا تاریخ متفاوتی داشته باشد. تنها چیزی که در ارتباط با این وضعیت تصور شده نسبت به جهان واقعی متفاوت است، این‌همانی برج است. برای میزان باورپذیری این نگره که تفاوت‌های میان‌جهانی باید اساسی باشند چنین تفاوتی به میزان زیادی نامعقول^۵ به نظر می‌رسد. [...] این مثال عجیب بودن این ایده را که تفاوت‌های «صرف»^۶ می‌تواند در این‌همانی میان‌جهانی باشد نشان می‌دهد؛ به عبارت دیگر، باید چیزی وجود داشته باشد که حاوی چنین تفاوت‌هایی باشد (فوربز، ۲۰۱۶، ۱۲۵)

مخالفت با این‌همانی صرف را فوربز به این شکل توضیح می‌دهد: این‌همانی یا (متمایز بودن) A یا B باید مبتنی بر حقایقی بجز این‌همانی A یا B باشد یا به عبارتی این‌همانی یا متمایز بودن نمی‌تواند «صرف» باشد و باید بر اساس حقایق دیگری باشد (فوربز، ۲۰۱۶، ۱۲۴-۱۲۵)

البته باید توجه داشت که فوربز هم معتقد است ویژگی‌هایی مانند «این‌همان بودن با سقراط» که این‌بودگی سقراط است، ذاتی محسوب می‌شود؛ اما این ویژگی به نحوی پیش‌پاافتاده برای سقراط ذاتی است و فوربز این قبیل ویژگی‌ها را برای حفظ هویت سقراط

^۱ نام جهان‌ها از نگارنده است و بر اساس تطبیق بر صورت‌بندی فوربز از پارادوکس چیزم است که خود سمن به آن اشاره می‌کند سمن جهان‌های خود را به نحو دیگری نام‌گذاری کرده است ولی اصل ادعا همین است که در متن آمده است.

^۲ Against Bare Identity

^۳ منظور برج ایفل است.

^۴ Palais de chaillot

^۵ Unintelligible

^۶ Bare

در طول جهان‌های ممکن کافی نمی‌داند و به دنبال ویژگی‌ای غیرپیش‌یافتاده است که فردیت یا این همانی سقراط را در طول جهان‌های ممکن حفظ کند.

به‌طور خلاصه می‌توان گفت که از نظر فوربز توجیه فردیت و تمایز با تکیه بر دریافت‌های شهودی که از صرف این همانی داریم نامعقول به نظر می‌رسد. او معتقد است اشیاء باید بر اساس ویژگی‌های ذاتی غیرپیش‌یافتاده که این همانی شیء را در طول جهان‌های ممکن حفظ می‌کند از یکدیگر متمایز شوند.

۱-۳-۱. نقد دیدگاه فوربز

فوربز دیدگاه این همانی میان جهانی را درباره مصنوعات کنار می‌گذارد و فلسفه خود را در این خصوص بر اساس نظریه هم‌تا بنا می‌کند. این دیدگاه فوربز، که برای برخی (یعنی غیرمصنوعات) اشیاء فردیت را بر اساس ذات فردی در طول جهان‌های ممکن تبیین کنیم، اما برای برخی اشیاء دیگر (یعنی مصنوعات) آن را بر اساس نظریه هم‌تا تبیین کنیم، دیدگاه او را با چالش‌هایی جدی روبرو می‌کند. از جمله چالش‌های او، پاسخ به این سؤال است که اگر ویژگی‌های ذات فردی در طول جهان‌های ممکن را می‌توان برای برخی افراد اعمال کرد، چه دلیل یا استدلال فلسفی و نه کارکردگرایانه وجود دارد که برای تمامی افراد، یعنی برای مصنوعات نیز، به همین نحو عمل نکنیم و اگر نظریه هم‌تای لوییس را می‌توان برای تبیین ویژگی‌های جهت شیء در برخی افراد، یعنی مصنوعات به کار برد، چه دلیل یا استدلال فلسفی و نه کارکردگرایانه وجود دارد که آن را برای تمامی موجودات، یعنی غیرمصنوعات نیز به کار نگیریم. فوربز خود به این چالش یا اشاره می‌کند و می‌گوید: اگر بپرسیم چرا نباید بتوانیم نظریه هم‌تا را برای افراد زیست‌شناسیک نیز به کار ببریم، پاسخی که می‌توان داد این است که افراد زیست‌شناسیک در مقایسه با مصنوعات نمی‌توانند در منشأ خود تسامح^۱ داشته باشند؛ یعنی مصنوعات می‌توانند منشائی اندکی متفاوت از آنچه دارند داشته باشند، ولی افراد غیرمصنوع مثلاً گیاهان، حیوانات، انسان‌ها نمی‌توانند منشأ اندکی متفاوت داشته باشند (فوربز، ۲۰۱۶، ۱۸۹).

۱-۴. مکی ذات باوری منشأ را رد می‌کند^۲

مکی معتقد است ویژگی ذات فردی مورد نظر ذات باوران بویژه فوربز و هم مسلکانش باید هم غیرقابل اشتراک باشد و هم ناسازگار اما هیچ ویژگی‌ای نمی‌توان یافت که هر دو خصوصیت را داشته باشد (مکی، ۲۰۰۷، ۵۶).

مکی توضیح می‌دهد که منظور او ناموجود بودن ویژگی‌های منحصر به فرد کننده نیست، بلکه او معتقد است که هر شیء یگانه

^۱ Tolerance

^۲ لازم است دو اصطلاح را در فلسفه مکی توضیح دهیم. الف) unshareable essential property: مکی ویژگی ذاتی غیرقابل اشتراک را ویژگی یا ترکیبی از ویژگی‌ها می‌داند که اگر آن را درباره یک فرد خاص مثلاً بارکلی در نظر بگیریم در واقع این ویژگی تمام شرایط کافی و ضروری را برای این که بارکلی، بارکلی باشد دارد. وی اشاره می‌کند که این همان ویژگی‌ای است که فوربز و رابرتسون Robertson آن را ویژگی منحصر به فرد exclusive properties می‌نامند. (مکی، ۲۰۰۷: ۳۳) او می‌گوید ویژگی غیرقابل اشتراک را به دو معنا می‌توان در نظر گرفت: نخست، معنای ضعیف؛ این ویژگی را دو فرد متمایز در یک جهان ممکن نمی‌توانند داشته باشند؛ یعنی در یک جهان ممکن تنها یک فرد می‌تواند این ویژگی را داشته باشد. دوم، معنای قوی؛ یعنی دو نفر نمی‌توانند این ویژگی را در جهان‌های ممکن مشابه یا متفاوت داشته باشند. (مکی، ۲۰۰۷: ۵۵) ب) Incompatible: ویژگی ناسازگاری؛ اگر دو ذات فردی متمایز از هم را در نظر بگیریم، هر کدام از آنها «ناسازگار» هستند؛ به این معنا که هیچ شیء‌ای نمی‌تواند هر دوی این ویژگی‌ها را باهم داشته باشد. برای مثال اگر دو ویژگی E1 و E2 به ترتیب ویژگی ذاتی دو فرد متمایز از هم مثلاً X و Y باشند، آنگاه اگر X در یک جهان ممکن دارای E1 باشد، X در هیچ جهان ممکن دیگری نمی‌تواند دارای E2 باشد. (Mackie, 2007: 55)

دارای تعدادی از این ویژگی‌های منحصربه‌فرد کننده است؛ اما مشکل یافتن یک نماینده برای این ویژگی منحصربه‌فرد کننده است که از آزمون‌های فوق، یعنی غیرقابل اشتراک بودن و ناسازگار بودن سربلند بیرون بیاید.

برای مثال، بسیاری معتقدند این گفته قابل‌پذیرش است که ویژگی «از یک تخم^۱ (یا اسپرم و تخمک) خاص پدید آمدن»، یک ویژگی ذات فردی برای یک انسان مشخص است. اما حتی اگر این ویژگی مشترک نباشد، غیرقابل اشتراک نیست، با توجه به این امکان که آن «تخم» می‌تواند منجر به تولید دوقلوهای این‌همان شود^۲ (مکی، ۲۰۰۷، ۵۶)

۵-۱. دو مشکل ذات فردی غیرپیش‌یافتاده

مکی معتقد است هر ویژگی‌ای را که به‌عنوان ویژگی ذات فردی در نظر بگیریم دارای دو مشکل است:

الف) مشکل بازیافت^۳: مشکل بازیافت، به مسأله یافتن ویژگی ذات فردی با ویژگی غیرقابل اشتراک به معنای ضعیف آن مربوط می‌شود.

ب) مشکل تسامح^۴: مشکل تسامح، به مسأله یافتن ذات فردی با ویژگی غیرقابل اشتراک به معنای قوی آن مربوط می‌شود (مکی، ۲۰۰۷، ۵۷).

۱-۵-۱. مشکل بازیافت^۵

یک ویژگی ذاتی غیرقابل اشتراک را برای یک فرد زیست‌شناسیک مثلاً A در نظر بگیرید. او از یک تخم مشخص مثلاً Z1 به وجود آمده است. Z1 یک تخم است، که از یک تکه ماده مشخص مثلاً M با ویژگی‌های خاص مثلاً S که آن ویژگی‌ها خودشان غیرقابل اشتراک نیستند تشکیل شده است. مثلاً برخی ویژگی‌های ژنتیکی که در اصل می‌تواند در ماده متفاوت دیگری نیز تحقق یابد. حتی اگر ویژگی «یک تخم بودن که اصالتاً^۶ از M با ویژگی‌های S تشکیل شده است» را به‌عنوان یک ویژگی ذاتی برای این‌همانی Z1 بپذیریم. به نظر می‌رسد هیچ مانعی برای بازیافت M به این شکل که در زمانی دیگر تخم دیگری مثلاً Z2 به وجود بیاید که

^۱ Zygote

^۲ پیش‌تر اشاره شد که این موضوع را می‌توان همانند استدلال نقضی برای نظر کریبکی درباره ذاتی بودن منشأ یا همان والدین برای انسان در نظر گرفت. این استدلال شبیه استدلال دوقلوهای لویس به نظر می‌رسد اما مکی ظاهراً اشاره‌ای به این موضوع ندارد.

^۳ Recycling problem

^۴ Tolerance problem

^۵ مکی در پاورقی اشاره می‌کند که مشکل بازیافت در واقع صورتی از مثال «کشتی تسوس» (Ship of Theseus) است. (مکی، ۲۰۰۷، ۵۸) کشتی تسوس مثال بسیار کهن در فلسفه است که تاریخچه آن به افسانه‌های یونان باستان بازمی‌گردد. به‌طور خلاصه این مثال را می‌توان این‌طور طرح کرد که کشتی‌ای قدیمی به نام تسوس در طول سالیان بارها و بارها قطعات چوبی‌اش تعویض شده تا جایی که این کشتی در پایان عمر خود دیگر هیچ قطعه چوب مشترکی با کشتی سال‌های نخست ندارد. سؤال این است که آیا کشتی پایانی با کشتی نخستین این‌همان است؟ از زمان طرح این سؤال تاکنون فیلسوفان بسیاری مانند هابز و لاک و... نسخه‌های مختلفی از آن ارائه کردند اما یکی از اصیل‌ترین این نسخه‌های به افلاطون در رساله پارمنیدیس منسوب است. (افلاطون، ۱۹۲۵:۱۳۹ الف) و امروزه عمده فیلسوفان مانند مکی امتیاز و اعتبار تطبیق این مثال با مباحث جاری را متعلق به چندلر می‌دانند. (چندلر، ۱۹۷۵)

^۶ Originally

ویژگی S را نیز داشته باشد، وجود ندارد. حال اگر بپذیریم که Z1 و Z2 متمایز هستند، ویژگی «یک تخم بودن که اصالتاً از M با ویژگی‌های S تشکیل شده است» را نمی‌توان برحسب تعریف، ویژگی غیرقابل اشتراک برای Z1 و Z2 قلمداد کرد (مکی، ۲۰۰۷، ۵۷) به همین ترتیب مشکل بازیافت را می‌توان به مصنوعات نیز تعمیم داد. به‌طور خلاصه می‌توان فرض کرد که دو مصنوع متمایز از هم در دو زمان متفاوت از یک طرح و ماده یکسان به وجود بیایند، آنگاه ما با این امکان مواجهیم که دو شیء برای این همان بودن با یک شیء واحد نماینده هستند و نمی‌توان با هیچ دلیل غیرقابل انکاری یکی از آن‌ها را برگزید (مکی، ۲۰۰۷، ۵۸)

۲-۵-۱. مشکل تسامح

انسان به نحو شهودی درمی‌یابد که لازم نیست اشیاء از «تمام» ماده اصلی خودشان تشکیل شده باشد، حتی اگر ما فکر کنیم که آن شیء نمی‌تواند اصالتاً از ماده دیگری تشکیل شده باشد و حتی اگر ما فکر کنیم که باید از بیش‌تر ماده اصلی بالفعل خودش تشکیل شده باشد باز به این معناست که پذیرفته‌ایم که شیء می‌تواند متفاوت از آنچه هست باشد. در واقع در هر یک از تغییرات پلکانی، استدلال چیزم اتفاقی از این دست رخ می‌دهد.

مکی معتقد است که ما به نحو شهودی درک می‌کنیم که تمامی اشیاء می‌توانند متفاوت از آنچه هستند باشند. او یک کشتی را مثال می‌زند، که همواره می‌تواند از قطعات متفاوتی از آنچه واقعاً تشکیل شده است، تشکیل شده باشد.

اگر ما به این شهود از منظر تسامح در مواد تشکیل‌دهنده یک مصنوع نگاه کنیم، آنگاه برای مثال ما نباید بگوییم که اگر کشتی S1 به‌طور کامل از تکه‌ای از یک ماده مثلاً M1 اصالتاً تشکیل شده باشد. این برای S1 یک ویژگی ذاتی است که اصالتاً کاملاً از M1 تشکیل شده است؛ چرا که ما می‌توانیم قبول کنیم که مواد تشکیل‌دهنده S1 اندکی متفاوت باشد و این به این معناست که ویژگی «یک کشتی بودن که تماماً از M1 منشأ گرفته است»^۱، نمی‌تواند نماینده‌ای برای ویژگی ذاتی S1 باشد. یا به‌طور دقیق‌تر این نماینده برای ویژگی ذاتی غیرقابل اشتراک نیست (مکی، ۲۰۰۷، ۶۰).

این معنا از تغییر در M1 به بحث جهان ممکن وابسته است، چرا که معنای این تغییر اندک به معنای تغییر در یک جهان ممکن دیگر است و به همین دلیل است که مکی این را تعبیر قوی می‌نامد؛ یعنی پذیرش این موضوع به جهان‌های ممکن و تغییراتی که در طول آنها می‌تواند رخ دهد وابسته است.^۲

^۱ Originating

^۲ وی بر همین اساس اصل «تسامح» را تعریف می‌کند. بر اساس اصل تسامح می‌توان فرض کرد که کشتی S1 از «دو» قطعه از قطعات B1، A1 و C1 به همراه یک عنصر سوم جایگزین تشکیل شده است. این حالت را اصل تسامح می‌نامد. (مکی، ۲۰۰۷، ۶۱) به این معنی که اگر کشتی‌ای را در نظر بگیرم، مثلاً S1 و این کشتی کلاً از سه قطعه به نام‌های B1، A1 و C1 تشکیل شده باشد، آنگاه براساس اصل تسامح S1 لازم است از دو قطعه از قطعات B1، A1 و C1 تشکیل شده باشد و می‌تواند به جای قطعه سوم قطعه‌ای بجز قطعات B1، A1 و C1 داشته باشد. روشن است که منظور مکی این است که شیء، که بیش از دو قطعه متفاوت از B1، A1 و C1 داشته باشد، دیگر با S1 این همان نیست و برای این همان بودن با S1 باید اصل تسامح رعایت شود.

۳-۵-۱. استدلال مکی در رد ذات‌باوری منشاء

مکی مدعی ست حتی اگر از مشکل بازیافت صرف نظر کنیم به دلیل مشکل تسامح همچنان نمی‌توان ذات فردی را معیاری برای حفظ فردیت شی در نظر گرفت.

به‌عنوان مثال وضعیت ممکن زیر را در نظر بگیرید:

فرض کنید که کشتی S1 از سه قطعه A1 و B1 و C1 تشکیل شده باشد و هر قطعه یک سوم از ماده M1 باشد.

و $C1 \neq C2$

و $B1 \neq B2$

وی سپس سه جهان ممکن را تعریف می‌کند W1، W2 و W3.

W1: جهانی که در آن کشتی S1 وجود دارد و S1 اصالتاً از $A1+B1+C1$ تشکیل شده است.

W2: جهانی که در آن کشتی S2 وجود دارد و S2 اصالتاً از $A1+B2+C2$ تشکیل شده است.

روشن است که S1 در W1 با S2 در W2 این همان نیست چرا که شرط تسامح را ارضا نمی‌کند. حال S3 را در جهان W3 در

نظر بگیرید:

W3: جهانی که در آن کشتی S3 وجود دارد و S3 اصالتاً از $A1+B2+C1$ تشکیل شده است.

استدلال مکی به این صورت است:

فرض این‌همانی شیء در طول جهان‌های ممکن به واسطه ویژگی‌ای غیرپیش‌پافتاده، یعنی منشاء آن شیء که ذات فردی آن را

تشکیل می‌دهد است.

الف) S3 شرایطی را ارضاء می‌کند، که به‌طور بدیهی برای این‌همان بودن با S1 کافی است.

ب) S3 شرایطی را ارضاء می‌کند، که به‌طور بدیهی برای این‌همان بودن با S2 کافی است.

ج) S3 با S1 و S2 این‌همان است.

د) S1 و S2 این‌همان نیستند.

نتیجه: فرض استدلال صادق نیست (مکی، ۲۰۰۷، ۵۹-۶۲)

در استدلال فوق کشتی S3 با هر یک از کشتی‌های S1 و S2 به‌صورت جداگانه این‌همان است؛ چراکه برحسب اصل تسامح هر

کشتی برای این‌همان بودن با یک کشتی دیگر باید دو قطعه مشترک، از سه قطعه‌ای که از آن تشکیل شده است را داشته باشد. حال

به‌روشنی مشخص است که کشتی S3 با کشتی S1 دو قطعه مشترک دارد و همچنین با کشتی S2 نیز دو قطعه مشترک دارد. پس

S3 با هر یک از این کشتی‌ها به‌طور جداگانه این‌همان است، اما نمی‌تواند با هر دوی آن‌ها باهم این‌همان باشد، چرا که در این صورت

¹ Satisfy

بنابر قاعده تعدی این‌همانی $S1$ و $S2$ هم باید با یکدیگر این‌همان باشند که این خلاف فرض است. مکی نتیجه می‌گیرد که ذات فردی که بر اساس منشأ افراد باشد، نمی‌تواند گزینه قابل‌قبولی برای حفظ این‌همانی اشیاء در طول جهان‌های ممکن باشد.

۲. راه‌حلی برای مترادف قرار نرفتن این‌باوری و این‌همانی صرف

برخی فیلسوفان مانند کاولین معتقدند «مخالفت با این‌همانی صرف»، که توسط فوربز ارائه‌شده را می‌توان به‌عنوان استدلالی بر ضد - این‌باوری در نظر گرفت (کاولین، ۲۰۱۵، بخش ۵.۱)؛ اما به نظر می‌رسد راه‌حلی وجود دارد که بر اساس آن بتوان توجیهی ارائه کرد تا برخی استدلال‌های این‌باوری در تقابل با این‌همانی صرف قرار نگیرند.^۱ این راه‌حل به این شرح است که اگر مخالفت با این‌همانی صرف مساوی با مخالفت با این‌باوری باشد، باید این‌همانی صرف نیز مساوی این‌باوری باشد؛ اما می‌توان باور داشت «این‌همانی صرف» معادل این‌باوری نیست و مطلب را به این شکل توضیح داد که هرکس معیار این‌همانی صرف را بپذیرد، باید این‌باوری را نیز بپذیرد اما عکس این موضوع صادق نیست؛ یعنی این‌باوری مستلزم پذیرش معیار این‌همانی صرف برای حفظ فردیت در طول جهان‌های ممکن نیست. در حالی که کسانی که به این‌همانی صرف باور دارند به ویژگی این‌همانی صرف اکتفا می‌کنند، برخی این باوران مانند مکی برای حفظ این‌همانی در طول جهان‌های ممکن به ویژگی غیرکیفی دیگری غیر از این‌همانی صرف استناد می‌کنند مکی با نظر به استدلال چیزم می‌گوید:

این سؤال که آیا این‌همانی صرف با این‌باوری مساوی است (در این معنا از این‌باوری) [سؤال] ساده‌ای نیست. [...] به‌رحال روشن است که کسی ممکن است این‌باوری را «بپذیرد» [به‌عنوان]: نگره‌ای که [معتقد است] می‌تواند تفاوت‌هایی در این‌همانی میان‌جهانی باشد که مبتنی بر^۲ تفاوت‌های کیفی نیست، و در همان حال «انکار کند» که این‌همانی‌های صرف می‌تواند وجود داشته باشد، [...] در مقابل این روشن است که کسی که نگره این‌همانی صرف را بپذیرد، باید این‌باوری را نیز بپذیرد (مکی، ۲۰۰۷، ۴۳).

این راه‌حل مستلزم این است که ویژگی این‌بودگی را به نحوی غیرپیش‌پافتاده به‌حساب آوریم. مکی معتقد است می‌توان میان

^۱ این‌همانی صرف را می‌توان در ارتباط با نظریه ابتناء Supervenience بهتر درک کرد. از نظریه ابتناء تعابیر مختلفی وجود دارد. اما در ارتباط با بحث فوق به بیان نظر مکی اکتفا می‌کنیم «نگره این‌همانی صرف که به‌وسیله فوربز بحث شده است، ممکن است به عنوان نفی صورت خاصی از نگره ابتناء تلقی شود. ابتناء به این معنا که برای هر این‌همانی میان‌جهانی، باید چیزی (بجز این‌همانی) وجود داشته باشد که به‌موجب آن این‌همانی حفظ شود. از سوی دیگر، نگره ابتناء به صورتی که در پی می‌آید، می‌تواند بیان شود: اگر x در $W1$ با y در $W2$ این‌همان است، آنجا که $W1$ و $W2$ جهان‌های ممکن متمایزی هستند (یکی از آنها ممکن است جهان بالفعل باشد)، پس باید چیزی بجز این‌همانی وجود داشته باشد که به‌موجب آن این‌همانی حفظ شود. [...] انکار نگره ابتناء، شامل پذیرش این ادعا که دو جهان ممکن می‌تواند وجود داشته باشد، $W1$ و $W2$ که تنها در این تفاوت دارند که یکی از آنها شامل این‌همانی فردی x در $W1$ است و دیگری شامل فردی دقیقاً شبیه $\{x$ یعنی $y\}$ که با x در $W1$ این‌همان نیست می‌شود.» (مکی، ۲۰۰۷، ۴۲). نظرات کرییکی درباره ذات فردی را می‌توان با ابتناء منطبق دانست. کرییکی درباره شیء‌ای مانند طلا معتقد است که این شیء یک ذات دارد که همان عدد اتمی 79 است و همچنین از نظر او آب چیزی جز ترکیب مولکول‌های H و O نیست و درباره چیزهایی مانند گرما یا آذرخش نیز معتقد است اینها چیزهایی بجز جنبش مولکولی و تخلیه بار الکتریکی نیستند. (کرییکی، ۱۹۸۰، ۱۲۹-۱۳۹)

² Supervene

«سقراط بودن» به عنوان یک ویژگی این باورانه و ویژگی «این همان بودن با سقراط» تمایز قائل بود و تنها دومی را پیش‌پافتاده دانست. از نظر او «سقراط بودن» می‌تواند به عنوان ویژگی این بودگی و در عین حال ذات فردی سقراط در نظر گرفته شود (مکی، ۲۰۰۷، ۲۱). به این ترتیب مکی تلاش می‌کند تا در نزاع میان پیش‌پافتادگی و ضرورت حفظ فردیت از طریق یک ویژگی ذاتی، این بودگی را یک ویژگی غیرکیفی و غیرپیش‌پافتاده معرفی کند که می‌تواند معیار فردیت و حفظ این همانی شیء در طول جهان‌های ممکن باشد.

نتیجه

ذات‌باوری در توجیه مسئله فردیت در برابر نقدهای این باوری چندان موفق نیست. کربیکی برای اصل فردیت خود استدلالی ارائه نکرده و از طرفی پیروان او مانند فوربز در تبیین مسئله فردیت با چالش‌های جدی روبرو هستند. فروبز از طرفی دلیل قابل‌قبولی برای برخورد دوگانه خود نسبت مسئله فردیت در قبال مصنوعات و غیرمصنوعات ارائه نمی‌کند؛ و از طرفی دیگر با مثال‌های نقض بسیار قوی مانند استدلال دوقلوهای لوییس و مشکل بازیافت مکی مواجه است. همچنین استدلال کشتی‌های مکی بسیار موفق عمل می‌کند چرا که مانند استدلال چیزم نیازی ندارد تا تمام ماده اولیه یک شیء را تغییر دهد تا نشان دهد که ماده یک شیء نمی‌تواند ذات فردی آن شیء را تشکیل دهد.

از طرفی به نظر می‌رسد این باوری موضعی هوشمندانه‌تر نسبت به ذات‌باوری اتخاذ کرده چرا که ذات‌باوران اغلب می‌پذیرند که ویژگی این بودگی یک شیء برای آن شیء ضروری است اما آن را برای حفظ این همانی شیء کافی نمی‌دانند. اما این باوران، ذات‌باوران را با این سوال چیزمی مواجه می‌کنند که، اگر این ویژگی برای حفظ این همانی شیء کافی نیست دقیقاً کدام ویژگی شیء این وظیفه را به عهده دارد؟ تاکنون ذات‌باوان نتوانسته‌اند پاسخ خدشه‌ناپذیری برای این سوال ارائه کنند. لذا این باوری در مقایسه با ذات‌باوری نظریه‌ای قابل‌پذیرش‌تر به نظر می‌رسد.

References

- Chandler, H. (1975). Rigid Designation, *Journal of Philosophy*. 72(13), 363–9.
- Chisholm, R. (1967). Identity through Possible Worlds: some questions. *Noûs*, 1(1), 1-8.
- Cowling, S. (2015). <https://plato.stanford.edu/entries/haecceitism>
- Forbes, G. (1984). Two Solutions to Chisholm's Paradox. *Philosophical Studies*. 46(2), 171–187.
- Forbes, G. (2016). *The Metaphysics of Modality*. Clarendon Library of Logic and Philosophy, Web Edition.
- Follesdall, D. (1985). Essentialism and Reference, in *the Philosophy of W. V. Quine*. H. Lewis Edwin & Sh. P. Arthur (eds), pp. 97-114, Open Court Publishing Co,
- Kripke, S. (1980). *Naming and Necessity*. Harvard University Press.
- Lewis, D. (1986). *On the Plurality of Worlds*, Blackwell.
- Lewis, D. (1983). Individuation by Acquaintance and by Stipulation, *Philosophical Review*. 92(1), 3–32.
- Lewis, D. (2001). *Counterfactuals*. 2nd edition, Blackwell.
- Mackie, P. (2007). *How Things Might Have Been*. Oxford University Press.
- Plantinga, A. (1974). *The Nature of Necessity*. Oxford University Press.
- Plato. (1925). *Parmenides*. Translated by N. F. Harold. Harvard University Press.

- Quine, W. V. (1961). Reference and Modality, *From a Logical Point of View*, revised edition, pp. 139-159, Harper and Row Publishers.
- Rosenkrantz, G. (1993). *Haecceity*. Dordrecht.
- Robertson, I. (2020). <https://plato.stanford.edu/entries/essential-accidental/origin-essentialism.html>.
- Salmon, N. (2005). *Reference and Essence*. 2nd Edition, Prometheus Books.
- Salmon, N. (1986). Modal Paradox: Parts and Counterparts, Points and Counterpoints. *Midwest Studies in Philosophy*, 11, 75–120.
- Sprigge, T. (1962). Internal and External Properties, *Mind*, LXXI(284), 487–493, <https://doi.org/10.1093/mind/LXXI.284>
- Tomberlin, J. E. (1975). Essentialism and Possible Worlds. *Philosophy and Phenomenological Research*, 35(3), 323-340.

